

uložení disc. trestu přednostovi úřadu bezprostředně nadřízeného.

Pak jest však tento předpis § 45 — nejša kryt zmocňovací normou § 2 zák. č. 230/1922 — nezákonný a instanční rozhodnutí orgánu v § 45 označeného výrokem úřadu nekompetentního.

V tomto případě nerozhodla vrchní disc. komise v § 188 sl. pragm. uvedená, nýbrž župan, tedy úřední orgán dle hořeních úvah nepřislušný.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost dle § 7 zák. o ss.

Č. 4365.

Domovské právo. — Státní občanství (Podkarpatská Rus): O úřední příslušnosti k rozhodování ve věcech práva domovského a státní příslušnosti.

(Nález ze dne 29. ledna 1925 č. 21.549/24.)

V ě c: Jan St. ve V. proti civilní správě Podkarpatské Rusi stran domovského práva a státního občanství.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: — — —

Jak ze správních spisů jest patrno, podkladem pro zakročení úřadu I. instance v této věci nebyla st-lova žádost o uznání nebo přiznání domovského práva v obci V., nebo zdejšího státního občanství, nýbrž úřad ten rozhodl z úřední moci na základě šetření zavedeného k cíli zjištění st-lova domovského práva v oné obci u příležitosti jeho žádosti o povolení pobytu na zdejším území. Dospěv k závěru, že domovský list vydaný obcí tou st-li roku 1922 vydán mu byl neprávem, vyslovil však úřad I. instance nejen neplatnost listu toho, popřev tak domovské právo st-lovo v obci V., nýbrž prohlásil zároveň, že st-l není zdejším státním občanem. Vyřešil tedy úřad ten svým výrokem otázky dvě, a to jednak otázku st-lova domovského práva a jednak otázku jeho státního občanství, v obou směrech meritorně, jak patrno z enunciátu i z odůvodnění jeho rozhodnutí.

Týmž zůsobem postupoval pak i župní úřad jako II. instance uváděje výslovně, že jde o záležitost st-lova domovského práva a státní příslušnosti a že nepřiznává se mu ani ono, ani tato a daly tedy oba jmenované úřady jasně na jevo, že předmětem jejich výroků jsou obě tyto otázky a že osobují si kompetenci rozhodovati autoritativně v obou směrech.

Žal. úřad uvedl ve svém výroku jako předmět své kognice pouze otázku domovského práva a také v enunciátu výroku toho zmiňuje se toliko o odepření uznání st-lovy domovské příslušnosti do obce V., ježto však potvrdil výroky nižších instancí vůbec, bylo by lze také souditi, že potvrzení to vztahuje se i na vyřešení otázky státního občanství a jest tedy posouditi nař. rozhodnutí s obou těchto hledisek.

V případě prvním, učinil-li totiž žal. úřad předmětem svého rozhodování toliko otázku st-lova domovského práva v obci V., jest výrok ten po názoru nss-u jednak procesně vadný, poněvadž úřad nevyčerpal

obsahu odvolání brojícího proti výroku II. instance v obou směrech, jak stran domovského práva, tak i stran státního občanství, ponechav druhou část výroku, jeho přezkoumání předloženého a vývody odvolání k tomu se vztahující vůbec bez povšimnutí a nesplniv tedy úkolu odvoláním na něho jako na vyšší instanci vzneseného — jednak pak stížen jest výrok ten i nezákonností, pokud totiž úřad zodpověděl jako instance meritorně spornou otázku st-lová domovského práva, když jde o záležitost domovské příslušnosti podle § 10 zák. čl. XXII z 1886, kde podle § 25 č. 2 téhož zák. čl. a § 23 č. 2 zák. čl. XXVI z 1896 a vl. nař. ze 7. června 1923 č. 113 Sb. župní úřad jest poslední instancí, proti jejímuž výroku připouští se již pouze stížnost k správnímu soudu. Rozhodl-li tedy žal. úřad ve věci této povahy jako instance další, osoboval si kompetenci jemu nenáležící a jest tedy jeho výrok v tomto směru zmatečný. Za daného právního stavu náleželo žal. úřadu, pokud jde o otázku domovského práva st-lova, odmítnouti odvolání jako nepřipustné a ježto ze spisů správních je patrné, že st-l použil tohoto nepřipustného právního prostředku následkem nesprávného právního poučení daného mu župním úřadem, náleželo žal. úřadu učiniti opatření, aby tato vada řízení byla napravena a st-li poskytnuta možnost použití stížnosti k nss jako právního prostředku jedině přípustného.

V případě druhém, jestliže totiž žal. úřad zamýšlel dáti svým výrokem sankci rozhodnutí druhé instance v celém jeho rozsahu, tedy stran obou otázek v něm řešených, trpí nař. výrok nezákonností v obou bodech a to, pokud jde o st-lovu domovskou příslušnost v obci V. podle § 10 zák. čl. XXII z 1886 z důvodů právě uvedených, pokud pak jde o otázku st-lova státního občanství proto, že uznal jako instance správným výrok vydaný úřadem k rozhodování o záležitostech toho druhu absolutně nepřipustným, když jak zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb., tak i zák. čl. L : 1879 neponechávají nižádné pochybnosti o tom, že rozhodovati ve věcech státního občanství příkázáno jest na území býv. státu uh. toliko úřadům centrálním a jsou tedy všechny záležitosti toho druhu vyňaty z pravomoci úřadů služnovských a župních jako orgánů rozhodujících.

Bylo tudíž za právo uznati, jak svrchu uvedeno.

Č. 4366.

Vývozní poplatky (Slovensko): * Vývozní poplatek dle dočasné sazby příliš nízko vyměřený může býti do uplynutí lhůty dle § 19 zák. čl. XLV z r. 1887 dodatečně předepsán.

(Nález ze dne 29. ledna 1925 č. 1425).

Prejudikatura: Boh. 1753, 2542 adm. a jiné.

Věc: Eduard K. v L. (adv. Dr. Još. Sixta z Prahy) proti ministerstvu obchodu, sekce pro úpravu dovozu a vývozu stran vývozního poplatku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Býv. úřad pro zahraniční obchod udělil st-li povolení na vývoz sudových dužin z Lučence do Uher. Za tato povolení zaplatil st-l na poplatek 100 K. Platebním rozkazem z 28. srpna 1923 bylo st-li